

DE COURANT - *het blad voor de betrokken burger*

Mode nieuws uit het Koninkrijk:

Koningin Justinia werd gespot in een rood met witte jurk. Volgens kenners is het een combinatie die zijne majesteit vrijwel nooit gedragen heeft. Dit droeg ze bij de ceremonie van de Koninklijke garde. Hierbij werden verschillende lieden tot ridder geslagen. Er gaan verschillende geruchten rond dat de combinatie van het rood met wit symbool staat voor de relatie met de republiek. Zou de witte kleur symbool staan voor de overwinning van de pacifisten? En de rode voor het enorme verlies van de gedrevenen? Of zouden de twee kleuren samen symbool staan voor de twee wegen die de nieuwe politici in de Republiek kunnen inslaan: wraak of vrede. Volgens een

van de hofdames van Koningin Justinia is dit absoluut niet het geval, en zouden de kleuren juist slechts gekozen zijn voor de ceremonie. En zouden de kleuren wit en rood staan voor het enorme eervolle offer wat de ridders brengen om hun land te dienen en te beschermen. Hoewel het onduidelijk wat de beweegredenen van de Koningin zijn, zijn vele edellieden wit met rood gaan dragen. Sindsdien zijn deze kleuren niet uit het modebeeld weg te denken. Naast dat men aangetrokken wordt door de (natuurlijk onware, maar wel spannende) roddels, wil men uiteraard er alles aan doen om hun koningin in deze moeilijke tijden te steunen.

Blauwe Bandjes en Lintjes:

Verschiedende niet-burgers uit de Republiek zijn blauwe bandjes gaan dragen, dit om hun frustratie te uiten over de huidige betalingen die ze elke keer aan de grens moeten doen. Deze trend begon rond de grensregio met het mooie Koninkrijk, maar is daarna zich verder uit gaan breiden over de gehele Republiek. Opvallend was dat de vrouw van de vizier een jurk droeg waarin een blauw lint zat verwerkt. Naar verluid zou dit een actie zijn om haar frustratie over haar huwelijk te uiten. Zo waren er al eerder vele geruchten dat de vizier een affaire zou hebben gehad met een lijfwacht van hem. De woordvoerder van de vizier liet eerder al weten dat deze geruchten onwaar zijn.

Jati gek geworden in de woestijn?

Er zijn berichten binnengekomen vanuit de Sitis woestijn over een merkwaardige persoon. Deze persoon claimt dat zij de Paragon der Overheersing is en schijnt een klein gevolg te hebben verzameld aan de rand van de Sitis. Shion Yamada, de zogenaamde Paragon, zou volgens onze bronnen in Shen Piu jaren geleden een deel hebben uitgemaakt van een expeditie met als doel de woestijn in kaart te brengen. Deze expeditie is nooit teruggekeerd en is als verloren beschouwd. We weten niet wat mevrouw Yamada is overkomen, maar we zullen het er allemaal mee eens zijn dat Paragons van iets anders dan deugden niet bestaan. We hopen dat deze arme ziel de hulp krijgt die zij duidelijk verdient.

Een reis door de federatie: Deel XIV: Tetsonokai

Door Adrian of Kurtle

Hoofdstuk 1: De reis naar Chido.

Op mijn reis van Shen Piu naar Chido, de hoofdstad van de staat Tetsonokai was het eerste wat me opviel het weer. Waar het in Shen Piu relatief zacht was, met veel zon, bleek van die zon in de nabijgelegen staat steeds minder te zien. Zodra de kar waar ik op zat de plantages uitreed voelde het killer. Niet zozeer heel veel kouder, maar een ongewone atmosfeer hing hier in de TeraïStaat. Al snel was heel het landschap overtrokken met mist, en was de zichtbaarheid niet meer dan zo'n 500 meter, of ongeveer 1 li, waar de steeds dunner wordende bossen het toe lieten.

Ik maakte een opmerking naar de bestuurder, een inlander, over het weer. Hij reageerde dat ik hier met respect over moest spreken, aangezien deze mist komt van de rusteloze zielen van verloren soldaten die hier over de eeuwen zijn overleden in oorlogen om de mijnen.

De dunne bossen maakten plaats voor losse bomen op heuvels in het rotslandschap, en waar ik bij eerdere staten twijfelde of ik wel echt een grens over was gegaan, is hier geen enkele onzekerheid mogelijk, ik ben in Tetsonokai.

Over het grootste deel van de reis is niet veel te beschrijven, meer mist en rotsgrond, her en der een dorpje bij een mijn ingang. En dan ben ik genereus met het gebruik van het woord dorpje. Mijn chauffeur was ook niet bijzonder interessant, voor hem was dit alles het normaalste van de wereld, terwijl ik mij toch enigszins ongemakkelijk begon te voelen in deze droge, doch mistige kou.

Nee, het enige afwijkende tijdens deze reis was ongeveer halverwege, toen ik uit de mist een steeds luider wordend geluid hoorde. Het klonk als een helder zingend geluid, alsof er iemand een enorm kristalglas continu liet resoneren. Ik keek naar mijn chauffeur, die met een zucht uitlegde dat het ging

om Kai-ji, de smederijstad, en de duizenden smeden die daar dag en nacht op hun aambeelden aan het slaan zijn. Ik kon de stad niet zien door de mist, wat maar aangaf hoe intens dit geluid was. Als je in de federatie een metalen voorwerp koopt dat van hoge kwaliteit is, is er een grote kans dat het in Kai-ji gesmeden is.

Na de rest van mijn reis door de saaie steenachtige heuvels, (die inderdaad een verdacht rode tint hebben, naar al het vermeende bloed dat gespild zou zijn.) verscheen ineens uit de mist een enorme muur, dit kon alleen maar het Paradijselijke Fort zijn. De stadsmuur van Chido is een relik uit een ver verleden, dat ondanks zijn leeftijd uitstekend onderhouden is. Op de meeste plaatsen is de muur 5 meter hoog en 4 meter breed, wat het uitstekend geschikt maakt om aanvallen af te weren. De verhalen gaan dat de eerste variant van deze muur is gebouwd door Fa Zhang, Paragon der verdediging, van geïmporteerde klei en zand uit het verre Jagarata, tijdens de periode vóór de republiek. Later zou Lorenzo di Artorello, Paragon der steenwerken, in dienst van Ezio de Veroveraar de muur hebben verbeterd naar de muur die we vandaag nog zien.

Ondanks dat het eigenlijk een republikeins artefact is, zijn de jati uit Chido ontzettend trots op hun muur. Dit merk je door de uitzonderlijke kwaliteit van dit eeuwenoude bouwwerk, dat al vele restauraties achter de rug heeft, maar simpelweg goed onderhoud plegen is al een enorme stap op zich, wat de Chidonen graag blijven doen. Ook zijn er aan de binnenkant van de muur ontzettend veel altaren, de meeste dus voor Lorenzo di Artorello, maar enkelen ook voor andere (Prythiaanse) Paragons.

Zoals ook in de andere staten van de federatie worden de paragons hier vereerd met oneindig veel altaren en ceremonies. Terwijl ik naar het gasthuis van de stad loop zie ik al meerdere ceremonies, een aantal voor trouwerijen, enkelen om advies of zegeningen te vragen, en een aantal die ik niet herken. Het is erg ongeleefd om te storen tijdens een ceremonie, dus laat ik het navragen achterwege.

Religie is in de federatie zowel heel persoonlijk, als in kleine groepen. Van groep tot groep en zelfs van persoon tot persoon kan een ceremonie of altaar verschillen. Dit in sterk contrast met hoe Het Koninkrijk zijn religie beleeft, waar alle burgers een klein deel van hun inkomsten afstaan aan de edele kloosters en mendicanten.

Ook is het duidelijk dat de voorbereidingen voor de dag van de federatie in volle gang zijn. Hoewel het feest, dat in de meeste staten 1 week na midzomer plaatsvindt, niet overal even groot gevierd wordt, hangen hier al vele groene vlaggen en banieren en ik weet zeker dat alle bakkers en koks al bezig zijn met de meest groene gerechten en desserts. Ik besluit om in Chido te blijven voor het feest, dat over een paar dagen is.

Het gasthuis bevindt zich op de grens van een van de oudste wijken van Chido, waar veel van de originele (hoewel vaak ook gerestaureerde) huizen van de periode van het keizerrijk. Voor het uiteenvallen van het keizerrijk was dit een buitenverblijf van de keizerlijke familie. Het lijkt daarom verder ook niet zo op de rest van de staat, met grote pleinen en uitgebreide parken en tuinen. Veel gebouwen hebben een buitenmuur van de meest sierlijke steen met extensieve gravingen.

Het gasthuis (niet helemaal toepasselijke genoemd "De Paragon der Gastvrijheid") staat net buiten het oude centrum en is een beetje vervallen glorie. Alles is net niet helemaal goed onderhouden, en hoewel de gastheer beleefd is, is alles het net niet. De kamers zijn net te klein, het eten is net te taai, het water is net te koud, noem maar op. De prijs die je ervoor betaald is dan weer een schrale troost, want duur is het niet.

Ingekomen brief:

Oostfer Mieorto

Vor het eersd wort er in Miiordo een oogtverr georchaniezeert een veest dad in het teekun staat van plantden en diiren en de ambagten en hantlaaren die deese chebruiken of ferkoopen. Dus boern, yaachers, chruitenieren, algemisdien, leerbewerckurs hautbwerckris cocks en andre chuwas en diir chebriucers weez vvelcom.

Er sullen vers gillende sdents staan met een ruim aanbied aan mooie handel zwaar daarnaasd sullen er vers gillende zpellen te zpeelen zijn zoals Hulle Rulle Brulle, Caatoo reez en meer. Ook wortden er wet streide gehaude worde weerop u sig op hut eefeenumend kund insgreifen en een mooie preiz kant winen. De wet streiden zullen ondrandre zijn een coockwedstreit, Hut moiste besd en hut grooste guwasch

Wild u ambagt uid oevunu, craam neer sedtun of meedeon aan wet streiden melt u by Ahllariesty of Roci in Myortho

Woordzoeker

T	C	C	U	B	Y	O	T	I	A	R	C	I	P	C	K	Q	F
H	V	M	Q	P	W	S	L	L	I	C	V	R	G	O	L	Y	Q
T	M	Q	D	P	C	C	E	O	R	S	K	A	V	X	F	W	Q
W	E	U	F	U	I	A	R	B	I	T	E	R	W	L	V	B	S
F	G	H	S	M	R	H	N	U	H	G	D	I	O	L	Y	D	C
G	T	C	F	A	W	Y	T	A	X	F	I	I	U	A	P	I	H
E	L	D	R	T	R	W	C	Y	Y	U	F	V	W	M	A	Q	L
R	V	Q	T	U	S	U	O	B	R	R	K	X	T	Z	U	G	V
K	B	U	Y	O	K	F	M	P	H	P	H	S	F	T	N	M	V
S	I	X	L	O	M	I	S	O	C	P	C	U	R	I	G	O	D
S	D	P	L	O	W	P	C	Q	A	W	A	T	O	R	X	F	Z
O	L	X	B	S	G	U	L	U	L	Y	N	S	T	J	D	F	K
C	T	U	I	O	M	I	C	K	K	J	O	U	E	P	D	U	V
I	V	Y	E	H	B	T	V	D	K	A	R	J	A	L	H	J	T
I	T	V	B	C	O	J	K	H	H	I	O	K	R	J	U	H	F
A	S	U	M	R	W	T	Q	M	F	E	C	A	P	M	N	Z	R
K	D	F	L	X	Y	N	Q	M	M	V	L	M	F	N	Z	D	I
P	T	T	V	Y	W	O	K	N	J	X	L	Q	T	R	H	F	G

- Arbitr	- Cosimo	- Praetor
- Auctor	- Justus XVII	- Prythi
- Choso	- Musa	- Raito
- Coronach	- Musarum	